

הַנִּכְתָּא לְמִשְׁיחָא בְּדֵף הַיּוֹמִי

מסכת נוזר

תוכן

- א. הביא שלש בהמות ולא פירש הראויה לחטאת תקרב חטאת לעולה תקרב עולה לשלמים תקרב שלמים.....1
- ב. כיצד אמרו האיש מגלח על נזירות אביו בזמן שהיה הוא ואביו נזירים והפריש אביו מעות לנזירותו ומת ואמר הריני נזיר ע"מ שאגלח על מעות אבא היו לו מעות סתומות.....1
- ג. בקרבנו הוא יוצא ואינו יוצא בקרבן אביו.....2

דף כז.

א. הביא שלש בהמות ולא פירש הראויה לחטאת תקרב חטאת לעולה תקרב עולה לשלמים תקרב שלמים

תגלחת¹ הטהרה כיצד היא, כשיגמור הנזיר ימי נזירותו מביא שלש בהמות, כבש לעולה, וכבשה לחטאת, ואיל לשלמים, הביא שלשתן ולא פירש, אע"ג שכל הקרבנות צריך שיקראו להם הבעלים שם², כאן אין צריך שכיון שאמר אלו לנזירותי הרי זה כאלו קרא שם לכל אחד ואחד, שכבשה אינה ראויה אלא לחטאת וכבש לעולה ואיל לשלמים.

דף כז:

ב. כיצד אמרו האיש מגלח על נזירות אביו בזמן שהיה הוא ואביו נזירים והפריש אביו מעות לנזירותו ומת ואמר הריני נזיר ע"מ שאגלח על מעות אבא היו לו מעות סתומות

¹ רמב"ם הלכות נזירות פרק ח הלכה א

² דכל המביא קרבן צריך לומר ולפרש מה שמביא אם חטאת אם עולה אם שלמים, כמו דאמרינן בעירובין [ל"ז א]: אין הקניין מתפרשות אלא או בלקיחת בעלים או בעשיית כהן שצריך לפרש זו לחטאת וזו לעולה, ושם הוא לעיכובא משום דשניהם שוים בחטאת ובעולה וכדפירש"י ביומא [מ' ב], והכא נמי אלו היו כולם ראויים לזה ולזה היה הפירוש מעכב, אך כיון שבכאן לא הכבש ראוי לחטאת ושלמים של הנזיר ולא הכבשה לעולה ושלמים ולא האיל לעולה ולחטאת ולכן באמרו אלו לנזירותי הוי כפירש. ערוך השולחן העתיד הלכות נזירות סימן כג סעיף ב

הַנִּתָּא לְמִשְׁיחָא בְּדֵף הַיּוֹמִי

מִסְכַּת נָזִיר

הַאִישׁ שֶׁנִּדְרָשׁ³ בְּנָזִיר יֵשׁ לוֹ לְהַבִּיאַ קִרְבָּנוֹת אֲבִיו לְעַצְמוֹ וּמִגִּלְחָה עֲלֵיהֶם, וְאִין הָאִשָּׁה מִגִּלְחַת עַל קִרְבָּנוֹת אֲבִיהָ, וְדָבָר זֶה הִלְכָּה מִפִּי הַקְּבֵלָה הוּא.

כִּיצַד מִי שֶׁהָיָה אֲבִיו נָזִיר וְהִפְרִישׁ מַעוֹת לְקָנוֹת בִּהְיוֹן קִרְבָּנוֹתָיו וּמָתָה, וְהִנִּיחַ הַמַּעוֹת סְתוּמִין. וְאָמַר⁴ אַחֲרֵי מוֹת אֲבִיו הִרְיִנִי נָזִיר עַל מִנְתַּ שְׂאֵבִיא קִרְבָּנוֹתִי מִמַּעוֹת שֶׁהִפְרִישׁ בִּהְיוֹן אֲבִי לְקִרְבָּנוֹתָיו⁵, הִרִי זֶה מִבִּיאַ מִהֵן קִרְבָּנוֹתָיו.

וְכֵן אִם הָיָה הוּא וְאֲבִיו נָזִירִים וְהִפְרִישׁ אֲבִיו מַעוֹת סְתוּמִין, וּמָתָה הָאֵב, וְאָמַר הֵבֵן אַחֲרֵי מוֹת אֲבִיו, הִרְיִנִי מִגִּלְחָה עַל מַעוֹת אֲבִי הִרִי זֶה מִבִּיאַ קִרְבָּנוֹתָיו מִהֵן, אֲבָל אִם לֹא אָמַר יָפְלוּ הַמַּעוֹת לְנִדְבָה.

ג. בְּקִרְבָּנֵנוּ הוּא יוֹצֵא וְאִינוּ יוֹצֵא בְּקִרְבָּן אֲבִיו

חֲטָאת שֶׁשְׁחָטָהּ⁶ לְשֵׁם אָדָם אַחֲרֵי שֶׁהוּא מַחֲוִיב חֲטָאתָהּ, הִרִי זֶה פְּסוּלָהּ. לְפִיכֵךְ אַע"ג שֶׁהִפְרִישׁ אֲבִיו מַעוֹת לְקִרְבָּן נָזִירֹת הִרִי זֶה מִבִּיאַם, מִכָּל מִכְּקוֹם אִם הִפְרִישׁ אֲבִיו בַּהֲמָה לְחֲטָאתָהּ⁷ וּמָתָה, אִינוּ מִבִּיאַ, שֶׁבְּכָל חֲטָאוֹת אִם הִפְרִישָׁהּ אֲבִיו וְהָיָה הֵבֵן מַחֲוִיב בְּאוֹתוֹ חֲטָא לֹא יִבְיָאנָה הֵבֵן עַל חֲטָא.

³ רמב"ם שם הלכה טו

⁴ משמע שאם לא אמר אין מביא אלא יפלו המעות לנדבה. לקוטי הלכות בזבח תודה יב.

⁵ כגירסת התוס' דף ל.

⁶ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק טו הלכה ז

⁷ רמב"ם הלכות שגגות פרק ג הלכה ג